

[Boligministeren.]

rende bysamfund, vil der ifølge cirkulæret uden tilsidesættelse af lovens formål kunne meddeles tilladelse, når konkrete omstændigheder i øvrigt taler for en tilladelse. Der gives i cirkulæret nogle eksempler herpå:

„Også egnsudviklingsmæssige hensyn vil kunne være motiverende for en tilladelse, når der ikke skønnes at være uheldige følgevirkninger knyttet dertil, og når spildevandsafledningen kan foregå på forsvarlig måde. Det vil også kunne være rimeligt, at særligt generende erhvervsvirksomheder tillades placeret i landzone uden tilknytning til bymæssig bebyggelse, men også i disse tilfælde må opmærksomheden være henvendt på spildevandsproblemerne.“

Jeg mener, at kunne sige, at der gennemgående af zonalovsmyndighederne er blevet administreret på loyal måde efter retningslinjerne i cirkulæret. I denne forbindelse skal jeg i øvrigt fremhæve, at der ved zonalovens administration er tale om en udstrakt decentralisering. Med den decentraliserede administration har vi ikke et udtømmende statistisk underbygget grundlag for at bedømme, i hvilket omfang der af zonalovsmyndighederne er meddelt tilladelser til udstykning og bebyggelser ved landsbyer i landzoner, men vi har nogle eksempler.

Jeg kan oplyse, at vi ved, at man fra en storkommune på Fyn med en tidligere købstad som centrum i 1971 har haft 60 zonestager til behandling. Af disse er 52 sager eller ca. 90 pct. blevet imødekommet. 8 sager er nægtet fremmet, og af disse var 3 erhvervsafslag, 2 afslag på udstykning af jagtparceller og 3 afslag på udstykning til fritliggende småhuse. Et jysk amtsråd har i perioden 1. april 1970 til 2. februar 1972 behandlet ca. 60 sager vedrørende landsbyer, hvortil kommer en række andre sager, der ikke vedrører landsbyer. Af de nævnte 60 landsbysager blev 7 afslået. I de ankesager, som boligministeriet har behandlet efter zonaloven, udgør klager over afslag på udstykning og bebyggelse i landsbyerne et ganske forsvindende antal. I et østjysk amt er der inden for amtsrådets administrationsområde i 1971 afgjort i alt 563 sager i og uden for landsbyområderne, heraf knap 20 pct. med afslag som resultat. Fra amtsrådsadministrationen tilføjes hertil, at ingen

kommune i amtet før zonaloven havde udlagt tilstrækkelige byzonearealer. I andre amter er der en tilsvarende andel afslag.

Procenttallene for afslag skal i øvrigt tages med alt muligt forbehold, for så vidt angår den absolutte størrelse, idet der ved udregningen heraf alene er regnet med sagsantal, ikke med enkelte parceller eller bygninger; eksempelvis kan både en tilladelse til udstykning af 4 parceller og et afslag på udstykning af 1 parcel være regnet for én sag.

Alligevel synes jeg, tallene giver et fingerpeg, som kan vise os, hvordan man her administrerer. Tallene peger i retning af, at by- og landzonaloven principielt administreres lempeligt og smidigt. De enkelte afslag, som man hører så meget om, har nok vakt større opmærksomhed og er tillagt større principiel betydning, end rimeligt er.

Desuden har vi af statistiske opgørelser fra Fyns amtsråd, som dog ikke er os bekendt i enkeltheder, kunnet se, at landsbyer er vidt forskellige med hensyn til udviklingstakt. En gruppe repræsenterer landsbyer ved de stærkt voksende bysamfund og områderne uden om disse. Her vil de overflødiggjorte landbrugsbygninger og småhuse i stort tal overtages af folk, som er beskæftiget i det stærkt voksende bysamfund. En anden gruppe udgøres af en række større landsbysamfund og stationsbyer, som ligger umiddelbart ved det overordnede vejnet. Allerede velstandsstigningen, der som følge har haft en forbedring og en fornyelse af den gamle boligmasse i landdistrikterne, sammenholdt med en anden konsekvens af velstandsstigningen, nemlig nedgangen i husstandstallet, har medført en livlig byggeaktivitet i mange landsbyer i de ovennævnte grupper. De tidligere sogneråd havde i øvrigt ofte ved en aktiv jordpolitik medvirket til at muliggøre dette under forholdsvis ordnede forhold.

Det er imidlertid langt fra alle landsbysamfund, der har været inde i en sådan udvikling. Landsbyerne i amtskommunens yderdistrikter, dvs. uden for de stærkt ekspanderende bysamfunds områder og uden for det overordnede vejnets nærmeste opland, har derimod været stagnerende gennem mange år. I enkelte tilfælde, hvor landsbyen ligger nær attraktive landskaber og strande, har fritidsbosætningen i nogen